

עולים כיתה 30 -תחילת שנה עם ליה ומירב

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד, חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: אנחנו ממש בפתחה של שנת הלימודים תשפ"ד, וזו סיבה טובה לחגוג את האירוע, גם כן בפודקאסט שלנו, כשאנחנו מקליטים את הפרק הזה, אנחנו עוד לא יודעים אם תהיה שביתה, או לא, אבל בכל מקרה, ההכנות של המורות והמורים בעיצומן. אז הזמנו לאולפן שתי מורות חדשות. אחת שתיכנס לשיעור הראשון שלה ממש תכף, ואחת ממש ממש ותיקה, שתתחיל את השנה השנייה בהוראה, עד כמה מתרגשות המורות לפני תחילת שנה? האם מתרגשים אותו דבר גם בפעם השנייה? כמה הכנות יש באמת, ולמה הן צריכות לצפות?

אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם, ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי. הפעם נדבר על תחילת שנת הלימודים. אני שמח לארח היום את מירב ואת ליה. מירב לדני רובוביץ', תתחיל השבוע את השנה השנייה שלה בהוראה, בשנה שעברה היא למדה אדריכלות בתיכון" עודד "בקדימה צורן, ובשנה הקרובה היא תלמד בתיכון" שקמים "בהוד השרון, במגמת אדריכלות. ליה תתחיל ללמד השנה אמנויות העיצוב בקמפוס" ידלין "בראשון לציון, מירב היא אדריכלית, בוגרת הטכניון, וליה היא מעצבת פנים, שעסקה בעיצוב תערוכות מוזיאליות.

היי מירב וליה, תודה שבאתן.

מירב וליה: היי.

קובי: ליה, אני רוצה להתחיל דווקא איתך, אנחנו מקליטים שבוע לפני תחילת שנת הלימודים, לפני ה-1 בספטמבר, מה מצב הפרפרים בבטן?

ליה: זה מטורף. כן הרבה פרפרים, הרבה מחשבות, כן התרגשות טובה.

קובי: ספרי קצת.

ליה: חששות, מחשבות, הרצון באמת להצליח, ולהשפיע, מחכה לזה.

קובי: מה החשש הכי גדול?

ליה: לא להשפיע.

קובי: זאת אומרת, שתכנסי לכיתה, ולא תצליחי להגיע אליהם.

ליה: כן זה.

קובי: מה את הולכת ללמד?

ליה: אמנויות העיצוב. בעצם עיצוב.

קובי: שתספרי קצת מה זה.

ליה: זה בעצם מערכת הלימודים עצמה בתכנית הלימודים היא, זה די מבלבל, כי שמה יש את הנושא של האמנות, ושל העיצוב, אבל בגלל שאני הולכת ללמד בחטיבת ביניים, אז הסוג של תחום די יותר פתוח מבחינת התוכנית, ולכן זה די יהיה בידי, עם מה אני הולכת לעשות

קובי: אז השיעור הראשון מוכן כבר?

ליה: זה מערך שיעורים. פשוט אני הולכת ללמד מספר כיתות, ואני אכן הכנתי, עד מבחינתי עד חנוכה, בעצם הסמסטר הראשון עד פברואר, אני יודעת מה אני הולכת לעשות בכל שיעור מצגות, אני תוך כדי, אני ינוע בתנועה.

קובי: אז כאילו את במגמה של הכנתי את הסמסטר הראשון, ואז במהלך השנה נכנס הסמסטר השני?

ליה: כן, וגם בידיעה שמה שהכנתי זה הולך להשתנות, ואני אצטרך לעשות מיליון התאמות, אבל כן ניסיתי להתכונן כמה שיותר.

קובי: את תלמדי את אותו שיעור כמה פעמים? זאת אומרת יש לך כמה כיתות מקבילות, או...

ליה: לא, כי יש לי, לא יש לי רק כיתה אחת מקבילה, כיתות ז', שזה דווקא תוכנות פוטושופ למיניהם, אז זה כן הולך לה.

קובי: הם לא יודעים את זה יותר טוב מאיתנו?

ליה: לא בטוח, לא, כי הדואר, לא...

קובי: תמיד אותה הרגשה שלי, שהילדים הם כבר הרי ביונד אס.

ליה: לא, דווקא במחשב לא, הם מאוד שולטים, כל מה שקשור לנייד, כמו כל אפליקציה שבנייד, אבל דווקא מה שקשור למחשב, ברמה שהם אפילו לא יודעים לשלוח אימייל.

קובי: וואלה.

ליה: כן.

קובי: אז צריך לעבוד ממש מאפס.

ליה: כן.

קובי: מירב, מה מדד הפרפרים אצלך?

מירב: מאוד מאוד מתרגשת במיוחד, שאני בעצם מרגישה שאני מתחילה שוב מחדש, כי זה תיכון שאני לא מכירה. בשנה שעברה לימדתי כיתות י"א ו-י"ב, וב-2 שכבות הגיל בעצם מגישים כבר לבגרות, אבל מכיוון שעשיתי את זה שנה, אז פה אולי אני מרגישה אולי קצת יותר בטוחה בי, אני עכשיו ככה מנסה להכין, את הצורת, אני בשלבים של הכנה של כל מסגרת הלימודים, מה שנחמד, זה שבאמת זה להכיר להם את הנושא של האדריכלות, מהתחלה, ולגרום להם באמת לאהוב, לחבב, ולהסתקרן, ופה אני מרגישה, שאני יותר גמישה, ויש בזה משהו ממש כיף, זהו כמו שליה אמרה, באמת יש את המקום הזה, שמצד אחד יש איזושהי תוכנית לימודים, שמשרד החינוך מכתוב, ומצד שני, יש גם את המקום, שבו כל אחד או אחת יכולים להשאיר את החותמת שלהם, ולעשות את הלימודים, לנסות הכי טוב שאפשר, לעשות אותם מסקרנים ומעניינים, שבאמת יהיה כיף לבוא למגמה וללמוד את המקצוע. מבחינתי, מה שחשוב זה באמת הדרך שהם יעשו, זה גם מה שהגישה שלי בלימודים, בגרות תהיה בכל מקרה, ומי שיהנה מהדרך, וישקיע כל השנה, אז הוא יהיה גם מוכן לבגרויות.

קובי: אז את אומרת שמהניסיון שלך ארוך השנה,

מירב: ארוך הטווח כן,

קובי: את כבר יודעת להגיד, שלמורה יש את המקום להביא את עצמה. זאת אומרת, זה לא סילבוס סגור, שאת יודעת כל שיעור מה מצופה ממך לעשות, אלא יש מקומות שאת יכולה להביא את עצמך.

מירב: אז בוודאי. שוב אני לא מלמדת מקצועות, כמו, לא יצא לי ללמד, אולי בהמשך, עם מצוקת המורים, מקצועות אחרים כמו תנ"ך, אזרחות, וכולי, אבל כן בהחלט, זאת אומרת יש איזשהו משהו שמתווה את הדרך, כי יש בגרויות, ואנחנו יודעים למשל ב-י"ב, אנחנו יודעים פחות או יותר את המבנה של השנה, כי הם צריכים לעשות איזשהו מחקר, וצריכים להגיע לפרויקט גמר, וזו בעצם הבגרות שלהם. גם החלק התיאורטי של המחקר, וגם הבגרות, אבל את הדרך, בדרך הזאת יש המון גמישות, והמון חופש לכל מורה, או מורה, באמת שם הם יכולים להביא את עצמם.

קובי: אז אצלך, כמה מוכן עכשיו?

מירב: אפשר להגיד ששלושת רבעי. אני משאירה גם מקום ככה ל....

קובי: אבל זה מוכן, כי יש לך מוכן משנה שעברה, או שהכנת את הכל מההתחלה? זאת אומרת, יש גישות שונות בעניין הזה, כמה להכין מראש.

מירב: אז גם כן, אז גם וגם, זאת אומרת יש גם דברים שראיתי שעובדים בשנה שעברה, ושוב אני אעשה להם את האדפטציה השנה, חלק כבר נעשתה אדפטציה, חלק בהמשך יש מסקנות כבר שהסקתי, גם מבחינת לוח זמנים, למשל שאני יודעת השנה שרוב החומר צריך להיות כבר מוכן עד פסח, ומפסח זה באמת פייט יו מין כזה, ממש לעשות, לחדד את הדברים, ויש דברים למשל ב-י"א כבר, יש לי, זאת אומרת מערך שיעור. 6 השיעורים הראשונים, שהם מוכנים, ויכול להיות שהם יתפרסו עוד קצת ב-י', כרגע זה מה שאני עושה, דווקא במקום שיש לי הרבה חופש, גם יש לי דברים מוכנים, אבל גם יש דברים שאני מוסיפה, וכן אז זה מעורבב.

קובי: כמה שונה משנה שעברה? תחושות האלה של שבוע לפני ה-1 בספטמבר. וואו.

מירב: יש כבר קצת יותר ביטחון. בשנה שעברה זה באמת היה, זה גם היה מאוד בהפתעה, זה משהו שקיבלתי את העבודה ב-12 בספטמבר, לא ידעתי שאני הולכת ללמד, ניסיתי כאילו, חשבתי להתקבל לסמינר הקיבוצים, ולהתחיל את התחום הזה כבר לפני שנתיים, אבל הייתה קורונה, והבנתי, כבר קיבלו אותי לסמינר, אבל לא רציתי ללמוד בזום, רציתי ללמוד להכיר אנשים, וללמוד בקמפוס, אז דחית את זה, ובאותו יום שהמנהלת תיכון "עודד" קיבלה אותי לעבודה, כי מישהי שם הבריזה ברגע האחרון, התקשרתי לענת, היה לי את הטלפון, ואמרתי לה שאני מתחילה את הלימודים, זאת אומרת אמרתי אוקי, קיבלתי את העבודה, אני קופצת למים, גם מבחינת הלימודים, שיהיה לי במקביל במה להיאחז וללמוד, וכי יש לי ידע בהוראת יוגה, אבל לא בהוראה של חבר'ה בתיכון. אז זה היה בהתחלה, הייתי ממש בשוק, והשנה זה מעורבב, מצד אחד יש לי כבר את החוויה הזאת, וזה זה נותן קצת ביטחון, ומצד שני זה כאילו להתחיל מהתחלה.

קובי: האמת היא, אני חייב להגיד לכם, שממרום לא יודע כמה, 25 שנים שאני מלמד, כל שנה יש פרפרים, זאת אומרת, זה משהו שלא, כשלא היו פרפרים, אז כאילו כנראה מיציתי את העניין הזה, אבל אצלי זה לא 1 בספטמבר, כי ה-1 בספטמבר שלי, הוא מתחילת שנת הלימודים האקדמית, אבל תמיד יש את הפרפרים האלה, בלילה שלפני, איך אני אפגוש, את מי אני אפגוש, מי יהיו הסטודנטים השנה, איך זה יהיה, מה תהיה הדינמיקה, זה משהו שלא הולך, אז זה סבבה שיש פרפרים ליה, תארי קצת את ההכנות לקראת השנה החדשה עוד שבוע.

ליה: ההכנות? אני בעצם מצמידה את עצמי לחונכת שלי, כל דבר אני פונה אליה, שואלת, גם בעצם הכנתי, כמו שאמרתי מערכי שיעור, ונתתי לה גם לבדוק, לראות שמה שאני עושה זה מתאים, וזהו, מעבר לזה זה באמת אני מחכה כבר לקפיצה למים, כי

קובי: יש איזה הכנות ברמה האישית? ברמת ההתנהלות? ברמת המשפחה?

ליה: למשל מערכת שעות. אז אני מאוד התעקשתי שזה יהיה ב, שזה יהיה כמה שיותר מרוכז. בימים מסוימים, בשביל שעדיין יישארו לי ימים ללימודים, ימים בשביל המשפחה, ושלא כל יום זה יהיה בנסיעות לתיכון, כן.

קובי: וברמה המקצועית? אז יש לך את החונכת שלך. כבר נפגשתם ברמה האישית? או איזה התכתבות, זה מפגשים, זה ישיבות צוות, מה היה עד עכשיו?

ליה: גם. נפגשנו למזלי שנה שעברה, לקראת סוף השנה, נתנה לי הזדמנות גם טיפה ללמד, וגם להכיר את הבית ספר. הגעתי לשם, יש איזושהי תוכנית, שהיא נקראת קמפוסים, ובעצם יצא לי להיות גם בשיעורים, וגם בהגשה של התלמידים, ועזרתי בהכנות, אז ככה שהתחלתי להכיר גם את המערכת, גם את הסטודנטים טיפה, זה בעצם זה החלק מההכנות, וגם נפגשתי מעבר לזה ב, מתישהו באוגוסט, אני חושבת, וישבנו קצת על התוכנית, היא בעצם ותיקה, בנושא של חטיבת ביניים, אבל היא חדשה דווקא בתיכון, אז כן יש איזה תחושה של עבודה משותפת, שזה.

קובי: סוג של חידוש.

ליה: כן, וזה נורא כיף, כלומר לדעת שאני יוצאת עם שותפה לדרך, אז זה גם מרגיע אותי מאוד. כן.

קובי: איזה כיף. מירב איך ההכנות אצלך? מעבר להכנות מערכי השיעור, מה עושים כדי להיות מוכנים?

מירב: אני ככה מבשלת עכשיו בעצם את המפגש הראשון. אחד הדברים שלמדנו אצלך שזה ממש נחקק לי. זה באמת העניין של הרושם הראשוני. זאת אומרת, בוא נגיד שהסיפורים שלך, זה שכולם עמדו, ואמרו משהו בסגנון, "בוקר טוב המורה" לא בדיוק ככה, אבל....

קובי: לא לגמרי ככה.

מירב: אוקי. זה אמרתי, וואו זה כבר הבחור הלך רחוק, כאילו מספיק דיקטטורה, יש פה סתם אבל....

קובי: אני בעד אגב. לא אני אגיד לך מה, כי בנושא של רושם ראשוני, יש את המשפט הידוע, שאומרים שאין הזדמנות שנייה לעשות רושם ראשוני, אז באמת השיעור הראשון יכול לקבוע, לא רוצה להגיד לחרוץ גורלות, אבל יכול ממש לקבוע את ההתנהלות, אז זאת אומרת, זה מה שמטריד אותך כרגע?

מירב: כן זה מה שבאמת, בהמשך לשיעורים איתך, אז העניין הזה של רושם ראשוני נחקק לי, ואני ממש ככה בהכנות, אני חושבת שהוא גם צריך להיות מותאם, כי למשל ב-י', דרך אגב, תיכון "שקמים" זה תיכון צומח, ובכל מקרה יוד'ים שמגיעים למגמה, הם מגיעים בדרך כלל מחטיבות, ומכל מיני חטיבות, וכל אחד רוצה נראה לי ככה להגיד מיהו, ומהו, ואיזה גם גיל אחר, אני חושבת שיש הבדל בין חברה של י' ו-יא', וגם ראיתי את היוד'ים של שנה שעברה, שאמנם לא לימדתי אותם, אבל ראיתי שבאמת היה הרבה יותר קשה לנהל אותם, ולעבוד איתם, אני חושבת שההתאמה צריכה להיות אישית, שוב יש לי איזה הרגשה שמבחינת י"א ו-י"ב, אני מרגישה כבר קצת יותר נינוחה. מבחינת י', אני יותר מתרגשת.

קובי: בעצם זה קטע, אתן יודעות, כי כל דבר חדש שאתה עושה לאורך השנים במערכת, ואנחנו תמיד זזים, פתאום אתה רק אז מקצוע, פתאום אתה מקבל כיתת חינוך, פתאום אתה מקבל כיתת חינוך חדשה, תמיד אתה זז קצת, אז תמיד יש את חוסר הידע הזה, של מה יהיה לי, זאת אומרת, זה אף פעם לא נגמר, אתה לא בניגוד למחשבה, שמורות מעבירות את אותו שיעור 20 שנה, וזה ממש לא ככה, זאת אומרת, זה כל הזמן צריך לזוז, ולשנות, ולהוסיף, ועוד תפקיד, ועוד מקצוע, אז זה מכניס הרבה עניין דווקא.

מירב: כן בהחלט, יש פה הרבה פלפל, והרבה דריכות, וכן וגם מכירים נפשות חדשות, כמו שהם יכירו אותי, אז אני רוצה להכיר כל אחד ואחת, ובאמת זה 3 קבוצות גיל, ולאט לאט באמת ללמוד להכיר, ולתת מענה גם לצרכים שונים, אני בשנה שעברה באחת הכיתות, כמו שיש מורה בהפרעת קשב וריכוז, ככה במקצועות אילו, הרבה בעוצמות, אדריכלות, אומנות, ועיצוב, יש הרבה חברה, לפעמים עם צרכים מיוחדים, לפעמים באמת הפרעת קשב וריכוז למיניהם, וכל אחד ואחת צריכים בנוסף לאתגר של המקצוע, שזה מקצוע לא פשוט, עם הרבה דרישות, וגם לקבל מענה בתחום האישי, אז זה טוב, זה מרגש, ועד שלא מתחילים לא יודעים.

קובי: יצא לכן לפגוש כבר מישהו חוץ מהרכזת? כאילו עוד מורים, מחנכים, כמו צוותים אחרים, או שהכל חדש?

ליה: לא, דווקא לי יצא, כמו שאמרת, לקראת סוף שנה בעצם אני ביליתי, כמה ימים בבית ספר, ומנהלת, סגנית מנהלת, ועוד פעם, בגלל שהיה להם הגשות, אז אני ראיתי גם קצת את ההתנהלות בבית ספר, אז כן.

קובי: וזה אנשים, שנגיד שמרת איתם על קשר לאורך החופשה, או התייעצת איתם?

ליה: מדברים טכניים, מבחינת שעות, מבחינת שכר, איך זה עובד ממש, הסתדרות המורים, ארגון המורים, כל הדברים האלו?

קובי: כן.

ליה: כן. וגם אמת יאמר לזכותם שמארגנים יום גיבוש ביום חמישי הבא ולכן אני הולכת להכיר אותם יותר מקרוב והם

קובי: זאת אומרת, לפני תחילת שנת הלימודים בעצם.

ליה: לפני תחילת שנת הלימודים, המנהלת מארגנת יום גיבוש, אני חושבת שזה משהו, טיפוס או משהו כזה.

קובי: בהצלחה.

ליה: כן שדווקא פחות בזון שלי, אבל כן זה הולך להיות מעניין.

קובי: יהיה מאתגר, איזה כיף מירב לך יצא להכיר עוד אנשים. גם את בבית ספר חדש? בעצם יצא לך להכיר את הצוות? יש הזדמנויות בכלל להכיר את הצוות?

מירב: אז אצלי, אז זהו שאצלי בסך הכל, אני בינתיים מכירה קצת את הבחור המקסים, שהוא גם כבר יותר ותיק, במגמה ואנחנו נלמד יחד ולחוד, זאת אומרת, הוא בימים אחרים אבל בעצם יהיה שיתוף פעולה מקצועי, דיברנו כבר כמה פעמים, אנחנו צפויים לדבר היום או מחר, לסגור עוד קצוות, וכנראה שמצטרף אלינו ברגע האחרון לצוות עוד בחור צעיר, שאין לו ניסיון, ואז בעצם נהיה צוות של 3, ואחד יסייע לשני, או לשנייה, יצא לי להכיר את המנהלת שנראית ככה מאוד נמרצת, ומאוד אכפת לה מהמגמה, וגם הבנתי שהיא נותנת הרבה יד

חופשית, אבל, זאת אומרת, הלוואי, אני שומעת את ליה, ואני שומעת מין סיפור כזה על יום גיבוש, זה היה בעיניי יכול להיות ממש נהדר, אם היה.

קובי: זאת אומרת זה מבחינתך זו ממש קפיצה למים. את מגיעה, והכל חדש. כן.

מירב: כן, אתה יודע אני אכנס לחדר המורים, ואני פשוט לא מכירה נפש חיה, וגם המי שעושה לי את החונכות השנה, היא לא מהתיכון עצמו, היא, זאת אומרת מה שנקרא חיצונית, כי אין מגמת אמנות ועיצוב, והבחור שאני מלמדת איתו, לא שייך למשרד החינוך, הוא גם מלמד על תקן שעותי, ואותה חונכת מלמדת ב"אורט" כפר סבא, יש לה ותק של הרבה שנים, והיא תעשה לי בעצם את החונכות, ואיתה אני בקשר, אבל אני לא מכירה חוץ מ-2 אנשים בתיכון, אבל אני אכיר.

קובי: לגמרי. זהו זה, עובר מהר. ליה, ספרי על חווית הלימודים שלך, כסטודנטית באם טיץ'.

ליה: אז כן, אז זה היה שוק, אני פשוט היה לי איך הנקרא כלומר, על זה שמה, אני עושה פה איך הגעתי לפה, אבל לאט זה צלל, כמו איזה נרגע, חוויה, אני האמת שלא היה לי ציפיות, ורק הופתעתי לטובה. באמת הרגשתי שפה בסמינר נותנים מכל הזוויות תמיכה, גם הדרך שהתוכנית הלימודים בנויה, היא נורא נכונה, כלומר התחלנו את שנת הלימודים עם סאל, כלומר למידה רגשית, המשכנו עם ניהול כיתה, כלומר, כל הדברים הם היו באמת נדבך אחד לשני, באמת הרגשתי שכל קורס, הוא תורם ועוזר לי למצוא את הדרך, את הדרך שלי איך ללמד.

קובי: ואז את מתארת איזה חוויה, של תהליך כזה של התאמת עצמך לסיטואציה, אז מעניין אותי מירב, את כבר לימדת השנה על החוויה כסטודנטית, היא אחרת, זאת אומרת, את כבר חווה כשאנחנו מדברים על ניהול והנהגת כיתה? נגיד ליה הזכירה אז את כבר שם.

מירב: תראה, אני חושבת, זאת אומרת, אני ממש מודה למי שצריך להודות, ליקום או איך שנקרא לזה, וגם לעצמי, שקפצתי למים, והחלטתי לעשות פה את התואר, כי אני חושבת שההוראה בתיכון השנה, בלי לעשות את שנת, האת שנת האם טיץ', ואת כל הדברים המדהימים, והמעניינים, והמועילים, שלמדנו כאן, היא הייתה יוצאת, חוויה אחרת לגמרי, ואני חושבת שהייתי ממשיכה לדשדש, כמו באמת לעשות שחייה בהתכתבות, אני מניחה שמשוה היה קורה, והיו איזשהם תהליכים, אבל זה היה כמו לגשש ככה באפלה, ואני ממש הרגשתי ככל שמתקדמת השנה, איך שגם הביטחון שלי נבנה, איך שאני כל הדיאלוג עם התלמידים, הוא שונה, וזה כלים שיעזרו לי ממש, בין אם זה לאבחן דברים יותר רגישים, ולבוא לתלמידים בגישות אחרות, בין אם זה התלמידה במרכאות כפולות, לא מופרעת, אבל באמת עם עניינים ש"עשתה לי את המוות" השנה, ואני זוכרת שהתיעצתי איתך, ועם עוד מורים, ולמדתי באמת איך לתקשר את העניין הזה יותר טוב, ואיך להתקרב אליה. ובאמת היו תוצאות.

קובי: זאת אומרת, היו פה, את אומרת שאת מרגישה, שהיו כלים שמחברים בין הלימודים, האקדמיה, לשטח, דברים שקרו לך?

מירב: לגמרי. ממש. וגם ברמת למשל אצל ד"ר פרופסור תמי זייפרט, שנתנה, חשפה אותנו לכל מיני אפליקציות ותחומים, שלא הכרתי, וגם פה קפצתי למים, ולמדתי, וזאת אומרת, ממש יכולתי אח"כ להעביר לתלמידים סתם לדוגמה שיעור שהכנתי עכשיו לי"א וכבר בשיעור הראשון יש איזה משהו של סריקת ברקוד שמביא אותך. לגדוגמה והמון שימוש בטכנולוגיה וממש ראיתי כמה הכלים האלה עזרו לי השנה ממש בהברה מישורים קובי: הרבה דיבורי רציניים על שביתה אז איך זה אנחנו מקליטים את הפרק הזה שבוע לפני פתיחת

השנה בא לידי ביטוי בשיחות שלכם עם קולגות עם מירב הולכת ללמד בתיכון ליה בחטיבה אז כנראה שלא יהיה אבל מדברים על זה נוכח מה תספרו לי

ליה: אני בכל זאת כן הולכת ללמד כיתה י', 'אז אני לא יודעת אם יהיה לי שיעורים יותר, שיעורים פחות, אז זה לא הולך להיות קריטי, אבל באמת יש התכתבויות בוואטסאפ, גם שלנו, כלומר של הסטודנטים של האם טיץ', שואו מה עושים? כלומר זה בכל זאת הסטאז', שבזה בכל זאת שעות בזה זה באמת בעייתי

קובי: זה משפיע על ההכנות שלך, על התחושות שלך, איך את מרגישה עם הנושא הזה של השביתה?

ליה: עוד פעם היחסים....

קובי: על האיומים בשביתה, אנחנו לא יודעים אם תהיה שביתה השנה

ליה: אז אני אמרתי, יחסית אני די רגועה, כי אני יודעת שבכל זאת יש לי את הכל. השעות של החטיבת ביניים, ולכן זה לא משפיע, אני לא יודעת מה לגבי מירב, ואולי זה יותר בעייתי.

קובי: אצל מירב באמת את כולך בתיכון, אז אם תהיה שביתה את תשבתי, מה עמדתך בנושא? מה איך זה עזבי עמדתך, איך את מרגישה בנושא?

מירב: רגשות מעורבים. שוב, מצד אחד אני מאוד מקווה להתחיל את השנה בזמן, אני כבר מוכנה, מתרגשת, ויאללה בואו נתחיל, מצד שני, יש עוד קצת חובות לימודים של הסמינר, ואני אומרת אוקי בתור מי שמאוד אוהבת חופש....

קובי: הזדמנות.

מירב: אולי יהיה עוד קצת חופש, וזה נחמד, אבל בגדול אני מאוד רוצה להתחיל. אין כל כך דיבור מול התיכון שאני מתחילה, מה עושים, ואיך עושים. אני כן נחשפת למה שקורה בארגון המורים, מקבלת דיבור, ושומעת, ויש הרגשה שבאמת הולכת להיות שביתה, אבל שוב כמו שפשוט אי אפשר לדעת, אני בכל מקרה מוכנה ל-1 בספטמבר, בהתרגשות גדולה.

קובי: כן בסוף ההחלטה תהיה ב-6 בבוקר.

מירב: משהו כזה.

קובי: משהו כזה. מירב רשימת טיפים לליה, ליום הראשון?

מירב: אני חושבת שכן, שוב זו רשימת טיפים שאימצתי ממך, של דווקא לאמץ את הקשיחות להתחלה, לא להיות יותר מדי נחמדה, אולי באמת לארגן איזושהי רשימה של מה שנקרא, "עשה ואל תעשה" של ציפיות, איך מה את מצפה מהם, מה מותר ומה אסור בלשון ככה חריפה יותר, ובאמת להיצמד לזה, ועם השנה, ועם הקשר שנוצר, אז אפשר קצת לשחרר או.... אבל תמיד יש את המקום, שאם מישהו פה אחר כך, לא יודעת מביא איזה פחית קולה, ומתחיל לקווצץ' אותה, אז תמיד אפשר להזכיר את השיעור הראשון, ואת הכללים, מצד שני, אני כן מתכננת לעשות משהו ככה של היכרות, נחמד, ולא להיות עד כדי כך קשוחה, אז זה הדבר זה, כמו בחינוך של ילדים, שאנחנו כולנו, שאנחנו מכירות, כולנו מכירים, פה בחדר זה המקום, האיזון הדק הזה בין הגבולות, בעצם בין ה,,,

קובי: כן בסוף זה גבולות,

מירב: כן בדיוק

קובי: ליה, טיפ למורה או מורה, או למישהו שמתלבט אם להיכנס להוראה.

ליה: וואו, לחשוב על זה, לחשוב על זה טוב, כי יש המון המון אחריות, זה די זה טוב. הולכים להיות מורה, אבל אני חושבת היש המון המון משקל על הכתפיים, וחייבים לחשוב על זה מראש. בתור... יש הרבה עבודות, שאתה תעסוק בהם בלא משנה, אתה יכול להיות יותר טוב, פחות טוב, בסדר, זה לא ישנה לרוב האנשים, פה אתה הולך להשפיע על הרבה אנשים.

קובי: ואת כבר מרגישה את האחריות על הכתפיים.

ליה: כן.

קובי: וואי איזו אנחה, תספרי לי רגע על זה.

ליה: אני לא יודעת, אני חושבת שכמו רוב הדברים בחיים, זה סוג של נעשה ונשמע, אני, חייבים להיכנס לזה, תוך כדי תנועה, לכוון את המסלול, בשביל שזה יהיה, שתגיע למקסימום.

קובי: טוב לקראת סיום, הגענו לפינת השאלון המהיר, מירב וליה, אני שואל, ואתן זורקות את המילה הראשונה שעולה לכן בראש, מירב את ראשונה, מוכנה?

מירב: אוקי

קובי: יוגה

מירב: רוגע

קובי: טכניון

מירב: קושי

קובי: צילום

מירב: מדהים. אהבת חיי

קובי: מורה טובה היא

מירב: מישהי שאכפת לה. מאווירה. זו לא מילה אחת. תשוקה.

קובי: תשוקה. תלמידה טובה היא

מירב: משקיענית

קובי: אם טיץ'

מירב: נהדר

קובי: סמינר הקיבוצים

מירב: כיף

קובי: ליה מוכנה

ליה: כן

קובי: התערוכה הכי טובה שראית

ליה: קווין

קובי: התערוכה הכי טובה שעיצבת

ליה: עפיפונים

קובי: מורה טובה היא

ליה: משקיענית

קובי: תלמידה טובה היא

ליה: משקיענית

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה

ליה: שוקולד

קובי: הכי טוב. אם טיץ'

ליה: משפחה

קובי: סמינר הקיבוצים

ליה: בית

קובי: מירב וליה, אני רוצה להודות לכן שבאתן, וששיתפתן אותנו בהתרגשות שלפני ה-1 בספטמבר, ולאחל לשתכן שהיום הזה קודם כל יעבור ובקלות ובשמחה, ושתצליחו לממש את היעדים שלכן בשנה הקרובה, ואני חושב שבעצם אלה היעדים שמלכתחילה הביאו אתכן לפה, אז שתצליחו עם זה ותודה, יאללה.

מירב: תודה לך.

ליה: אני רציתי רק להוסיף דבר אחד, דווקא לנושא של הפודקאסט. אז בתחילת לימודים, זה שמתי לעצמי גם לשמוע את הפודקאסט שלך, בתור שיעורי בית, וזה מאוד עזר לי. אני מרגישה שהיו כמה פרקים שהקשבתי להם. במיוחד, עוד פעם בתחושה הזאתי, של רגע, אני לא יודעת בדיוק איזה מורה אני הולכת להיות, ואיך להיות, והיה אחד הפרקים, שיש סוגים שונים של מורים, ואמרתי, אני לא הולכת להיות כמו קובי, זה לא יעזור, אני יש לי יופי אחר, התנהגות אחרת, ואיך אני יכולה להיות כמו קובי, אז זה בסדר, אני יכולה להיות כמו ליה, וזה יתאים לסטודנטים מסוימים, ובדיוק כמו שכל מורה מתאים לקבוצה מסוימת.

קובי: לגמרי. מדהים. תודה. עולים כיתה, "כאן סיימנו. אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות, חפשו" תואר שני מוסמך בהוראה אם טיץ'-סמינר הקיבוצים "אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש התוכנית מוסמך בהוראה, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה.

אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב. כך תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר, נשתמע בפרק הבא.